

върнало въ цѣла рѣкчица, а отъ тоягата било израстнало едно голѣмо дърво, и около дървото се зеленеялъ свѣжъ хрсталакъ.

Въ хрсталака били намѣрили подслонъ всѣкакви диви животни и птички. Всѣки пѣтникъ можель да си отпочине тамъ на сѣнка.

Отдѣхналь си нашиятъ Абдуль и се върналь благополучно у дома си, благославяйки своя Аллахъ, за гдѣто не го оставиль.

Той разказаль приключението си на единъ свой приятель — търговеца Керимъ.

Напѣлнилъ Керимъ една кесия съ злато и тръгналь прѣзъ сжщата пустина, по която пѣтувалъ Абдуль. Свършила се Кериму водата, жаждата започнала да го мжи, нозѣтъ взели да се подкосватъ, не можаль вече да върви по-нататкъ, — приближила му смъртъта.

Започналь Керимъ да се моли :

— Душе, смил се надъ мене. Не ме оставяй да загина на голия пѣсъкъ и да бжда разкъсанъ отъ гладнитѣ звѣрове. Дай ми поне една глѣтка водица.

Духналь вѣтъръ, извила се вихрушка, вдигнали се цѣли облаци пѣсъкъ, потъмнѣло, и се явилъ духътъ на пустинята; главата му се допира до облацитѣ, тресе пѣсчната си брада, искри излизатъ отъ очитѣ му, скръца съ жбитѣ отъ скелети и съ страшень гласъ говори :

— Добрѣ, ще ти дамъ вода, ала и ти ми подари нѣщичко, а пѣкъ азъ ще ти го върна стократно.

Утихналь вѣтърътъ, спрѣла вихрушката, очистиль се въздухътъ, исчезналь пустинниятъ духъ, — и Керимъ видѣль прѣдъ себе си едно изворче, шуртяще изподъ камъкъ.

Напилъ се Керимъ, отпочиналь си и се приготвилъ за пѣтъ. Извадилъ той изъ пазвата своята кесия, изсипаль изъ нея всичкото злато край изворчето и рекълъ :

— За твоята хладна и бистра водица ти подарявамъ, душе, това злато. Никакъ не ми е жалъ за него, — давамъ ти всичко, що имамъ.

А въ сжщото врѣме си мислѣль :

— „Като ми върне стократно подарѣка, ще стана още по-богатъ.“

Останалиятъ пѣтъ Керимъ прѣминаль като убитъ. Той поседѣль малко врѣме на отвѣдната страна на пустинята и побързалъ да се върне у дома. Ето го пакъ върви той по сжщия пѣтъ и пакъ водата му се свършва; жаждата взела да го измжчва, започналь да отслабва и пакъ зель да моли духа, да му прати водица.

Нищо не му отговориль пустинниятъ духъ.

„Чакай, — казва си Керимъ. — не е далечъ изворчето, отъ което се напихъ на идване. Дано се домъкна до него!“

Домъкналь се той до онова мѣсто, кждѣто извираше водата. Гледа — нѣма никакво изворче, всичко е затрупано съ злато. Толкова злато било натрупано, че цѣль вѣкъ да копае човѣкъ, пакъ до вода не ще докопае.

Изплашилъ се тоя пѣтъ Керимъ и зель да се моли на пустинния духъ :

— Добрий душе, не ми трѣбва злато, вземи си го, а ми дай вмѣсто него макаръ и капчица водица.

Нищо не му отвърналь духътъ. Тѣй си и загиналь жадниятъ Керимъ въ пустинята, до своето злато. Лѣвоу му изяли месата, а горещъ пѣсъкъ покриль коститѣ му.

Отъ руски прѣведе: П. М.

